

1227 – 27. desember

**Herren har utøst en dyp søvnens ånd over dere, og han har lukket deres øyne.
Jes 29: 10.**

Legg alvorlig merke til denne situasjonen! Det forferdelige er at det er Gud selv, den allmektige Gud, som er full av kjærlighet, som til slutt straffer dem som forakter ham på denne måten; det er han som forblinder øynene deres så de går evig fortapt.

Dette gjør altså den samme nådefulle Gud som brenner av kjærlighet til menneskene så han gav sin evige Sønn for oss. Og som forlater de mest uverdige syndere all deres misgjerning mot ham, straks de gir Sønnen ære og blir hans disipler. Den samme Gud som alltid forlater de hjelpeløse barna alle deres synder, og til sist vil gi dem evig herlighet, selv om de i seg selv bare har fortjent en evig vrede.

Men denne vår Gud som er så full av kjærlighet, øser så ut over noen andre mennesker en «dyp søvnens ånd», en blindhet og en forherdelse de selv står hjelpeløse overfor. Dette gjør han mot dem som står imot hans nådige kall og hykler som skuespillere innfor ham bare med utvortes gjerninger.

Og denne forferdelige straffedom har han latt ramme selve eiendomsfolket, sin venn Abrahams barn, når de begynte å hyle overfor ham på denne måten.

Her skal vi se Guds forskrekkelige rettferdighet, se at «Gud lar seg ikke spotte». Her ser vi at samtidig som han er overstrømmende nådig mot alle fattige syndere som hører hans røst og lar seg føre til omvendelse og tro, – er han også en forskrekkelig hevner over alle dem som forakter ham, som står imot hans nådige kall.

Må så ingen tro at det bare var i Det gamle testamentes tid Gud styrte og handlet på denne forferdelige måten! Nei, også den barmhjertige Frelseren uttaler samme dom midt i sin kjærlige nidkjærhet for å frelse sjelene. Og denne dommen gjaldt også nå dem som hørte ham, men ikke var lydige mot hans røst, ikke ville ta imot den så de kunne bli omvendt og få troen.

Tenk for noen forferdelige ord fra den nådige Frelseren, når han (Mat 13) uttrykkelig sier at det er «derfor» han taler til dem i lignelser, for at noen blant folket ikke skulle kunne fatte det. Han sier «dem er det ikke gitt», «den som ikke har, han skal bli fratatt selv det han har».

Det et slikt menneske «ikke har», det er nettopp evnen til å ta imot Guds ord når det taler til ham. Og det som da skal bli fratatt ham, er selve lyset. Det samme sier også apostelen i 2Tess 2. Der tales det om «den lovløse» som skal forføre dem som går fortapt «fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst. Derfor skal Gud sende dem kraftig villfarelse, så de skal tro løggen».

Så langt går altså Guds rettferdige vrede og dom over dem som forakter ham; han ikke bare forblinder dem og trekker lyset bort fra dem. Men sender dem også kraftig villfarelse, så de skal tro løggen og bli fordømt.

Dette siste kaster lys over en situasjon som ofte bekymrer oppriktige sjeler. Enkelte ganger, særlig når evangeliet blir forkynt med kraft og velsignelse et sted, oppstår nemlig samtidig de verste villfarelser. Ofte blir dette spredd rundt omkring i tale og skrift med åpenbare angrep mot troen på

Gud og Kristus. Da blir Guds barn redd med tanken på hvor mange som på denne måten kan bli ført bort fra selve grunnsannhetene, og forvandles til rene fornektere.

Men da må vi være klar over at slike hendelser er Guds straffedom over dem som ikke vil omvende seg. Som på tross av all den Guds nåde som blir tilbudt dem, aldri vil høre, men bare står imot Guds Ånd.

Og vi må ikke overprøve Guds dommer, selv når de viser seg i åpenbar vrede, så han sender kraftig villfarelse over dem som ikke ville tro sannheten. Men det er smertelig, ja, helt forferdelig, å se på hvordan udødelige sjeler virkelig skal forvilles og forherdes så de «skal tro løgnen» og skal bli fordømt.

Vi må også huske at det ikke er noen ubetydelig synd de har begått mot vår store Herre, når de har stått imot og forkastet all hans nåde. De har hørt hans ord forkynt i Ånd og kraft, og til og med sett hans Hellige Ånds verk omkring seg, hvor mange mennesker er blitt omvendt. Likevel har de stått imot den kraftige vekkelsen der er i dette. De har kanskje også selv kjent Gud røre ved hjertene deres. Men likevel forkastet alt og gått tilbake til verden og selvopptattheten.

En så forskrekkelig forakt for Guds nåde må jo bli fulgt av en forskrekkelig dom. Gud er større enn menneskene. Det er ganske visst gruffullt at mennesker skal gå fortapt. Men det er ingenting mindre at den allmektige Gud skal bli foraktet og spottet.

Det vil nok også bli et forskrekkelig syn, når Dommeren på den siste dag skal vise de ufrelste bort til den evige pine. Men da vil Gud være så stor og herlig for de rettferdige, at de ikke vil oppleve de ufrelstes ondskap mindre enn den straffen de får.

Selv vil de stå i overveldende undring over at Gud i sin store nåde og langmodighet har frelst dem selv, med all deres synd og uverdighet. Og når det gjelder de ufrelste vil de bare erkjenne Guds rettferdighet og si: «Ja, Herre Gud, du allmektige, sanne og rettferdige er dine dommer».

Dette må vi ha klart for oss når kraftige villfarelser forviller mennesker som har hørt, men foraktet sannheten. Straffedommen er veldig, men ikke større enn den synd de har gjort. Hvis vi synes Guds straffedom er for hard, kommer det bare av at vi ikke anser Gud for å være så stor som han virkelig er.